Балада

Вони його спіймали край вокзалу
і кинули, безсилого од ран,
в глухий підвал... Водою і металом,
як люті пси, вони його терзали,
а він мовчав, маленький партизан.

Вони по нім підборами гриміли,
мов крізь туман, звучав глузливий сміх...
І як його не мучили, не били, —
він повен був для них страшної сили,
не видав він товаришів своїх.

Минала ніч, пливли години хмурі,
а він в кутку скривавлений стогнав,
пригадуючи дні свої безжурі...
"Прощай, Вітчизно!.." на холоднім мурі
він перед смертю кров'ю написав.

І бачив він в останнюю хвилину,
коли спиняло серце кволий біг,
усю в квітках щасливу Батьківщину
і радісних ровесників своїх...

Вони з книжками йдуть до школи тої,
де вчився й він, і чутно їхній спів,
що у садах віддзвонює луною...
Їх школа жде привітно під горою,
Своє життя за них він положив.

Помер маленький... Почало світати...
Він, як живий, біля стіни лежав...
Йому на грудях рук не склала мати.

Лиш сонця промінь крізь залізні ґрати
на мертвий пальчик, як сльоза, упав.
1948